

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 28/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 12.10.2022 roku wydany w sprawie II K 155/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.				

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. zarzut obrazy prawa materialnego tj. :</p> <p>- art. 244 kk w zb. z art. 180 a kk w zw. z art. 11 § 2 kk,</p> <p>- art. 42 § 1a pkt 1 i 2 kk,</p> <p>- art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk,</p> <p>- art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	

- poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów,

2. zarzut obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:

- art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

- art. 6 ust. 1 lit c Konwencji o ochronie prawa człowieka (DZ. U. nr 284 nr 61 poz. 298 z późn. zm.),

- art. 2 § 1 i 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk

- poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,

3. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, iż oskarżony prowadził auto w sytuacji, gdy kierował nim M. B., a auto podczas kontroli było zaparkowane w T. przy u. (...) (...) na

	prywatnym terenie firmy – w odległości 300 metrów od wskazanego w zarzucie skrzyżowania,		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Na wstępie sąd odwoławczy odniesie się do podniesionego przez apelanta zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania karnego oraz art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 ust. 1 lit c Konwencji o ochronie prawa człowieka (DZ. U. nr 284 nr 61 poz. 298 z późn. zm.), które miały finalnie doprowadzić do pozbawienia oskarżonego z prawa do obrony: Zdaniem sądu odwoławczego zarzut ten jest niezasadny. W przedmiotowej sprawie oskarżony faktycznie przebywał w izolacji penitencjarnej, a po jej opuszczeniu (w jakimś czasie po tej dacie) rozpoczął prace w transporcie			

międzynarodowym, co niewątpliwie może utrudniać np. prowadzenie sprawy sądowej ze swoim udziałem, ale z pewnością tego nie wyklucza. Ustalono, że K. P. przebywał w zakładzie karnym do dnia 19 czerwca 2022r., gdzie już w dniu 25 maja 2022r., a więc miesiąc wcześniej, osobiście udzielił upoważnienia do obrony swojemu obrońcy z wyboru, który w dniu 1 czerwca 2022r. zapoznawał się z zawartością przedmiotowych akt. Po ustanowieniu obrońcy, na jego wniosek, odroczone kolejno dwa terminy wyznaczonych rozpraw (na daty 6 czerwca 2022r. i 11 sierpnia 2022r.). O kolejnej rozprawie wyznaczonej na datę 6 października 2022r. oskarżony został zawiadomiony w dniu 5 września 2022r. „per awizo”, a jego obrońca w dniu 23 sierpnia 2022r. , a więc odpowiednio wcześniej. Na rozprawie tej nie uwzględniono wniosku oskarżonego o jej odroczenie z powodu jego służbowego wyjazdu

poza granice kraju (który miał mieć miejsce od dnia 5 października 2022r. do dnia 30.11.2022r.), jako wniosku należycie nieuzasadnionego. Na rozprawie obecny był osobiście obrońca reprezentujący interesy oskarżonego, który nie wnosił o bezpośrednie przesłuchiwanie świadków wymienionych w akcie oskarżenia, a które to zeznania – jak wynika z analizy czynności sądu – zostały załączone w poczet materiału dowodowego, ani nie składał żadnych innych wniosków dowodowych.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 kk czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona, oraz jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynikało z powodu przeszkód żywiołowych lub innych wyjątkowych przyczyn, a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie

niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wyjazd do pracy, co do zasady nie jest usprawiedliwieniem dla niestawiennictwa w sądzie w charakterze strony (inną wyjątkową przyczyną). W aktualnym stanie prawnym niestawiennictwo strony nie blokuje także możliwości prowadzenia czynności procesowych, o ile została ona należycie poinformowana o ich terminie, a w samych czynnościach uczestniczył jej obrońca. Nawet więcej - bez znaczenia jest wówczas przyczyna owego niestawiennictwa. Analiza załączonych do akt zawiadomień przesyłanych do oskarżonego potwierdza, iż K. P. został pouczony o tym, że niestawiennictwo oskarżonego, który został należycie zawiadomiony o czynności procesowej, niezależnie od jego

przyczyny, nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu tej czynności, jeżeli stawi się jego obrońca - art. 117 § 2, § 2a i § 3a kpk (korespondencja k. 152 i inne). W tych okolicznościach uznać należy, że Sąd Rejonowy przeprowadzając rozprawę w dniu 6 października 2022 r. pod nieobecność prawidłowo o niej zawiadomionego oskarżonego, którego udziału w niej nie uznano za obowiązkowy, a który dodatkowo nie usprawiedliwił należycie swojego stawiennictwa, nie dopuścił się uchybienia obowiązującym przepisom ustawy postępowania karnego normującym udział oskarżonego w takiej rozprawie, a także przepisom wskazanym w zarzucie kasacyjnym, tj.: art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 kpk i art. 6 ust. 3 lit. c Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr

61, poz. 284),
a w konsekwencji
naruszenia prawa do
obrony oskarżonego
wobec
uczestniczenia w
rozprawie jego
obrońcy. Jak
wskazał Sąd
Najwyższy w
postanowieniu z
dnia 1 lipca 2020
r., IV KK 218/20
(LEX nr 3154308),
„zgodnie z treścią
art. 117 § 3a KPK
niestawiennictwo
strony nie blokuje
możliwości
prowadzenia
czynności
procesowych, o ile
została ona należycie
poinformowana o
ich terminie, a w
samyh
czynnościach
uczestniczył jej
obrońca. Co więcej,
w takich wypadkach
bez znaczenia jest
przyczyna owego
niestawiennictwa”.

W podobnym tonie
wypowiedział się
Sąd Najwyższy w
postanowieniu z
dnia 14 kwietnia
2022 r. IV KK 88/22.

Reasumując sąd
odwoławczy zważył,
że rozprawę z dnia 6
października 2022r.
przeprowadzono
pod nieobecność
oskarżonego, która
nie była
obowiązkowa, a K.
P. miał dostatecznie
dużo czasu (de

facto od dnia ustanowienia obrońcy), by należycie przygotować się do obrony swojej osoby, w szczególności ustalić ją ze swoim obrońcą z wyboru, obecnym na rozprawie osobiście.

Odnosząc się dalej do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy: jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (3) związany miał być z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów (wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków – funkcjonariuszy policji), brakiem uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a więc całokształtu sprawy i naruszeniem zasady domniemania niewinności, powyższe zostaną omówione łącznie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych

przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku i mających
wpływ na jego
treść, albowiem
sąd I instancji
błędu takiego się
nie dopuścił, ani
w zakresie czynu
przypisanego w
punkcie pierwszym
wyroku, ani drugim.
Obrońca
akcentował, że
oskarżony przyznał
się jedynie do
popelnienia
przestępstwa
związanego z
posiadaniem
narkotyku.
Dokładnie apelant
podniósł, iż jego
klient przyznał się
do tego, że wracając
samochodem „z M.
B. na granicy zakupił
od prostytutki
niewielką ilość
narkotyku do
własnego użycia
na zbliżające się
Ś.". Tymczasem sąd
odwoławczy zważył,
że wyjaśnienia K.
P. brzmią inaczej,
a przy tym
zdecydowanie
inaczej dla losów
prowadzonej
przeciwko niemu
sprawy karnej! Otóż
oskarżony składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotowawczym
ani razu nie podał
danych: M. B.,
jedynie co, to

zasygnalizował, iż w jego pojeździe w dniu 18 lub 19 grudnia, w Z., był kolega, którego danych nie chciał „teraz” (wówczas) podawać. Co jednak istotniejsze: oskarżony składając te merytoryczne i stosunkowo bogate wyjaśnienia, nie twierdził wcale, iż spornym pojazdem kierował ktokolwiek inny – w szczególności ów nieustalony kolega, który miał mu towarzyszyć na granicy, lecz wyjaśnił, że on nie prowadził pojazdu, bo został zatrzymany przez policjantów kiedy już „stał przy krawężniku, siedząc w pojeździe”. Tymczasem nie tylko nic nie stało na przeszkodzie, by składając wyjaśnienia, oskarżony poinformował, że spornym pojazdem kierował ów tajemniczy kolega (nawet przy zachowaniu w tajemnicy jego danych), ale też każdy, nawet przeciętnie myślący człowiek, taką właśnie informację przekazałby policji w sytuacji niesłusznego i

niesprawiedliwego
posądzenia swojej
własnej osoby o
– ewentualnie -
niepopelnione
przestępstwo
kierowania
pojazdem wbrew
zakazowi. Linia
obrony
stwierdzająca, że
samochód ciężarowy
prowadził M. B.
pojawiała się dopiero
w apelacji, gdy
tymczasem od dnia
zatrzymania w
sprawie (21 grudnia
2021r.) do dnia
odbytej rozprawy
(6 października
2022r.) upłynęło
ponad 10 miesięcy
czasu, w trakcie
którego oskarżony
miał szereg
możliwości na
przedstawienie
swojej wersji
zdarzeń, jeśli była
inna. Z pewnością
także oskarżony
nie był zaskoczony
sposobem
prowadzenia
czynności
procesowych, bo
pomijając obecność
obrońcy, bogata
karta karna
potwierdza, iż z
autopsji znane mu są
procedury rządzące
procesem karnym.

W istocie także i
zarzut postawiony
przez obrońcę,
uznany za obrazę
prawa materialnego

i błędną kwalifikację prawną-karną drugiego z przypisanych czynów jako art. 62ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zamiast przyjęcia, iż wypełnia znamiona z art. 62 ust. 3 tej ustawy, czy zarzut obrazy art. 244 kk w zb. z art. 180 a kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 42 § 1a pkt 1 i 2 kk- pomimo takiego nazewnictwa, sprowadzał się do zakwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych związanych z okolicznościami obu czynów; a w zakresie drugiego z nich z tym, ile, jakiego rodzaju i w jakim celu oskarżony posiadał narkotyk. Skarżący w żaden sposób nie próbował nawet udowodnić przeznaczenia narkotyku na użytek własny – poza zbliżającymi się Ś. (oskarżony wyjaśniał to o zabawie sylwestrowej). Tymczasem ponad 4 grama substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i kokainy to wielkość odpowiadająca od wielu dawkom handlowym, jakie

– co wiadomo z zawodowego doświadczenia – pojawiają się na rynku, a co potwierdza opinia toksykologiczna załączona do akt. Biegły ustalił, że narkotyk posiadany przez oskarżonego – amfetamina – już w ilości od 40 do 100 mg wystarcza do jednorazowego wprowadzenia organizmu w stan odurzenia, tak więc z posiadanej ilości nieznacznie ponad 4 grama można sporządzić średnio około 40 porcji konsumpcyjnych (dla ok. 40 osób nieuzależnionych lub ok. 20 uzależnionych). W sprawie chodziło także o tzw. „twardy” narkotyk, dodatkowo ujawniony przy osobie prowadzącej samochód ciężarowy i wykonującej zawód kierowcy zawodowego. Dlatego nie przekonuje wniosek, o mniejszej wadze takiego przestępstwa.

Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku

nie może
sprowadzać się tylko
i wyłącznie do
samej polemiki z
ustaleniami
poczynionymi przez
Sąd, a wyrażonymi
w uzasadnieniu
wyroku. Zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
powinien dążyć do
wykazania
konkretnie uchybień
w zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego, których
miał dopuścić się
Sąd przy ocenie
zebranego materiału
dowodowego. Sama
możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w kwestii
ustaleń faktycznych,
opartego na innych
dowodach od tych,
na których oparł
się sąd I instancji,
a zwłaszcza tylko
na wyjaśnieniach
oskarżonego
skarżącego wyrok,
nie może prowadzić
do wniosku o
popelnieniu przez
sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych (tak
np. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
29.10.2010r., II Aka
162/10). Innymi
słowy: sama

możliwość
przeciwstawienia
poczynionym przez
Sąd ustaleniom
odmiennego punktu
widzenia, nie
stanowi
uzasadnienia
stwierdzenia, iż Sąd
dopuścił się błędów
w ustaleniach
faktycznych.
Przyjmuje się
również, iż błąd w
ustaleniach
faktycznych nie jest
zarzutem
samodzielnym. W
praktyce każdy taki
błąd jest bowiem
skutkiem naruszenia
przepisów
postępowania, lecz
nie odwrotnie. Jeśli
bowiem Sąd
przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie reguły i
zasady rzetelnego
procesu, nie ma
możliwości
postawienia mu
skutecznie zarzutu
poczynienia
wadliwych ustaleń
faktycznych.
Wskazuje to więc, iż
błąd w ustaleniach
faktycznych jest
zawsze wtórny
wobec naruszenia
przepisów
postępowania i
stanowi
konsekwencję
uchybień w
procedowaniu.

Sąd Okręgowy
zważył, że sąd
I instancji nie
naruszył w
przedmiotowej
sprawie w żaden
sposób przepisów
postępowania, w
szczególności
wymienionych w
apelacji obrońcy art.
4 kpk, art. 5 kpk,
toteż poczynione
przez niego ustalenia
faktyczne, dotyczące
zaistnienia
sprawstwa
oskarżonego co do
obu przypisanych u
czynów – w oparciu
o ujawnione i
prawidłowo
ocenione dowody,
polegają na
prawdzie i nie mogą
być kwestionowane.

Wbrew
twierdzeniom
apelanta,
zgromadzone w
sprawie dowody,
oceniane w sposób
zgodny z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
logicznego myślenia
(art. 7 k.p.k.),
dają pełne podstawy
do jednoznacznego
stwierdzenia, że
zachowanie
oskarżonego
wypełniło znamiona
obu przypisanych
mu czynów
zabronionego.
Przyjęta przez

oskarżonego linia
obrony nie może
się więc ostać,
gdyż zebrany i
jednoznaczny
materiał dowodowy
prowadzi do
odmiennych
wniosków. Oceny
tej nie są w
stanie skutecznie
obalić, czy zmienić
argumenty zawarte
w apelacji obrońcy,
związane przede
wszystkim z osoba
tajemniczego kolegi
obecnego w
pojeździe. Jeśli
takowy był
kierującym w dniu
21 grudnia 2021r.
to oskarżony z
pewnością
poinformował by o
powyższym. Nawet
brak znajomości
jego dokładnych
danych nie
niwelowała
pominięcia w
wyjaśnieniach jego
osoby jako kierującej
pojazdem. Jeszcze
raz należy
podkreślić: jeśli
pojazdem kierował
ktoś inny, to
wystarczającym i
logicznym byłoby
opisanie jego osoby
w wyjaśnieniach,
gdzie organom
ścigania pozostałoby
ustalenie danych
np. u pracodawcy
oskarżonego.

Sąd odwoławczy
zważył, że

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał pełne podstawy do dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń w zakresie dopuszczenia się przestępstwa kierowania pojazdem wbrew zakazowi i treści decyzji administracyjnych – opisanych szczegółowo w opisie przypisanego w punkcie 1 czynu. Funkcjonariusze policji posiadali informacje o osobie oskarżonego jako kierującego I., jadącego prawdopodobnie do firmy (...) przy ul. (...), który był poszukiwany na podstawie listu gończego, dlatego odpowiednio wcześniej przygotowali swoje czynności, patrolowali ulicą (...) i ulicę (...) (dwa patrole). Na ulicy (...) zauważyli wjeżdżający z ulicy (...) pojazd I. (...). Widzieli jak pojazd zatrzymuje się przy ulicy (...) i nie mieli żadnych wątpliwości, że w pojeździe w chwili zatrzymania się auta nie było nikogo innego poza K. P.

<p>(siedzącego na fotelu kierowcy).</p> <p>Zastosowana wobec oskarżonego represja karna (orzeczone kary jednostkowa i łączna oraz środek karny) w żadnym wypadku nie nosi znamion rażącej niewspółmierności w znaczeniu jej surowości.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie czynu z punktu 1 – przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wypełniło dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i stanowi opisany w tym przepisie wypadek mniejszej wagi oraz o wymierzenie za ten czyn samoistnej kary grzywny, - w zakresie czynu z punktu 2 – o uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia, - ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>		

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
- ze względów wyżej, opisanych brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelanta;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

- wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o sprawstwie, winie i karze; szerzej wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia;			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 636 § 1 kpk	

	<p>obciążono oskarżonego, jako osobę posiadającą dochód, a którego apelację uznano za niezasadną, całością kosztów procesu powstałych na etapie postępowania odwoławczego. Złożyła się nań opłata za skazanie i wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa tj. 20 zł. jako ryczałt u za doręczenie pism.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 12.10.2022 roku w sprawie II K 155/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana